

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 19Ek/189/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117244299
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6117244299.6

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, v mene ktorej koná konateľka: JUDr. Andrea Cviková, advokátka, proti povinnej: N. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX/X, XXX XX I., o vymoženie 9.479,20 eur s príslušenstvom, trov pôvodného konania a trov exekúcie, vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Peter Hodermarský, so sídlom exekútorského úradu: Akad. Hronca 3, 048 01 Rožňava, pod sp. zn. 57EX 99/18, o sťažnosti povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 19Ek/189/2017 zo dňa 17. februára 2020, takto

rozhodol:

- I. Sťažnosť povinnej zamietá.
- II. Oprávnenému voči povinnej nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 19Ek/189/2017 zo dňa 17. februára 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol.

2. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 24.10.2017 domáhal od povinnej vymoženiu pohľadávky vo výške 9.479,20 eur s príslušenstvom, trov pôvodného konania a trov exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Slovenského arbitrážneho súdu, zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. sp. zn. 224/08/16 zo dňa 21.11.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.12.2016 a vykonateľnosť dňa 28.12.2016 (ďalej aj ako „Exekučný titul“). Dňa 17.04.2018 súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora: JUDr. Petra Hodermarského, so sídlom exekútorského úradu Akad. Hronca 3, 048 01 Rožňava, ktorý exekúciu voči povinnej vedie pod spisovou značkou 57EX 99/18. Súdnemu exekútorovi bolo dňa 06.07.2018 doručené podanie povinnej označené ako „Návrh na zastavenie exekúcie, Návrh na odklad exekúcie do rozhodnutia vo veci samej, Žaloba o ochrane práv spotrebiteľa“, ktoré súd podľa jeho obsahu posúdil ako návrh povinnej na zastavenie exekúcie a uznesením sp. zn. 19Ek/189/2017 zo dňa 08.11.2018 ho ako oneskorene podaný zamietol. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.12.2018. Súdnemu exekútorovi bol dňa 19.06.2019 doručený ďalší návrh povinnej na zastavenie exekúcie zo dňa 11.06.2019, ktorý je obsahovo podobný, ba takmer totožný s návrhom na zastavenie zo dňa 06.07.2018. Povinná v neskoršie podanom návrhu žiadala exekúciu zastaviť s odôvodnením, že sú tu okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku a exekúcia je neprípustná pre rozpor s Ústavou SR a úniijným právom, pretože jej ako účastníkovi konania boli odňaté ústavné práva v súlade s článkom 46 a nasl. Ústavy SR pretože súd nepodrobil zmluvu, z ktorej má pochádzať vymáhaný nárok oprávneného, súdnej kontrole v jej prítomnosti a tak, aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V prípade povinnej, napriek tomu, že zmluva s oprávneným je zmluvou spotrebiteľskou a obsahuje množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, napr. rozhodcovskú doložku, dohodu o zrážkach zo mzdy, kumuláciu viacerých

zmluvných pokút, absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch (čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru), spôsob rozvrhnutia úhrady jednotlivých splátok a je zároveň nekalou obchodnou praktickou, ako aj mnohé ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky, exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie, čím povinnej podľa jej názoru odoprel spotrebiteľskú ochranu. Právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom právnom úkone, rozhodcovskej doložke ako neprijateľnej zmluvnej podmienke v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka a tým bol exekučný titul vydaný v rozpore so zákonom a je preto nulitným právnym aktom nevyvolávajúcim žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti. Povinná v tomto smere poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13. januára 2015 č. k. 5Obdo44/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 09.08.2011, č. k. 10Co/326/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 371/2018. Povinná ďalej uviedla, že dňa 15.07.2015 s oprávneným uzatvorila zmluvu o úvere č.225018, na podklade ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 2.000,- eur na dobu 48 mesiacov. Po omeškaní s úhradami splátok podal oprávnený žalobu na rozhodcovský súd, kde sa nemohla brániť, vôbec nevedela, že je podaná žaloba, žiadny rozsudok jej nebol doručený, o rozsudku sa dozvedela až vtedy, keď jej prišlo upovedomenie o začatí exekúcie. Rozsudok jej odoslaný síce bol, avšak už v tom čase nebývala na tej istej adrese. Pôžička bola poskytnutá vo výške 2.000,- eur, ale oprávnený v zmluve klame, že jej bolo poskytnutých 6.624,- eur. Celkovo uhradila 2.240,- eur, úver je teda dávno zaplatený a ešte aj preplatený. Ďalej namietala, že pokiaľ má spotrebiteľ živnosť, tak mu oprávnený vypracuje zmluvu o úvere, kde uvedie, že úver je určený na výkon podnikateľskej činnosti. Ona si ale pôžičku brala len na svoje „súkromné“ účely a nie na výkon podnikania.

3. Oprávnený sa k návrhu povinnej na zastavenie exekúcie nevyjadril.

4. Exekučný súd v konaní o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie dospel k záveru, že návrhu povinnej na zastavenie exekúcie nie je možné vyhovieť. Svoj záver odôvodnil tým, že povinná sa v poradí druhom návrhu na zastavenie exekúcie domáhala súdnej ochrany ako spotrebiteľ, avšak v danom prípade sa nejedná o exekúciu na podklade exekučného titulu priznávajúceho nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Táto skutočnosť podľa zistení súdu vyplýva zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 225018 - 73615 zo dňa 20.07.2015. Podľa bodu 1.1 predmetnej zmluvy: „Veriteľ poskytne Dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti peňažné prostriedky v dohodnutej výške 6.624,- EUR ...“. Konštatovaná zmluva podľa záverov súdu nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nakoľko povinná vstúpila do právneho vzťahu s oprávneným na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon podnikania. Vzhľadom na uvedené nie je možné túto zmluvu o úvere posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a je potrebné prihliadať aj na dobrú vieru oprávneného, s ktorou do právneho vzťahu s povinnou vstupoval. Súd v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdneho dvora, a to rozhodnutie C464/01, ako aj na rozhodnutie Bundesgerichtshof, SRN, zo dňa 22.12.2004 sp. zn. VIII, ZR 91/04. Súd v napadnutom rozhodnutí preto povinnej postavenie spotrebiteľa v zmluvnom vzťahu s oprávneným nepriznal a dospel k záveru, že exekúcia nie je vykonávaná na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore a exekučný titul a ani rozhodcovská zmluva preto nemohli byť podrobené prieskumu podľa § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku. Na podporu svojej argumentácie poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v sp. 6Co/173/2012 zo dňa 28.5.2012. Ďalej dôvodil, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť vykonateľného rozhodnutia, na podklade ktorého je exekúcia vykonávaná, skúma len tie náležitosti tohto rozhodnutia, ktoré sú rozhodujúce pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi a povolenie exekúcie. Predmetom návrhu povinnej na zastavenie exekúcie v danom prípade boli skutočnosti, ktorých relevancia sa skončila nadobudnutím vykonateľnosti rozhodnutia, na základe ktorého je vykonávaná exekúcia. Pokiaľ potom povinná namietala, že v skutočnosti jej boli zo strany oprávneného poskytnuté peňažné prostriedky len vo výške 2.000,- eur, takúto obranu a tvrdenia mohla povinná uplatniť iba v základnom (rozhodcovskom) konaní. V rozhodcovskom konaní bola povinná vyzvaná výzvou zo dňa 18.08.2016 na podanie žalobnej odpovede k žalobe a jej prílohám, a to v lehote 14 dní od doručenia výzvy. Povinná výzvu neprevzala a zásielka bola uložená na pošte, pričom doručenie nastalo podľa § 25 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZRK“). Pretože povinná namietala i nedoručenie rozhodcovského rozsudku, súd si vyžiadal od Slovenského arbitrážneho súdu v Bratislave zaslanie potvrdenia o doručení rozhodcovského rozsudku sp. zn.: 244/08/16 zo dňa 21.11.2016 povinnej. Dňa 06.02.2020 bol súdu doručený rozhodcovský spis, na podklade ktorého mal súd za preukázané, že exekučný titul bol povinnej doručený na adresu jej vtedajšieho trvalého pobytu, resp. miesta podnikania, t. j. Nová 818, 049 25 Dobšiná, pričom zásielka bola uložená na

pošte dňa 15.12.2016 a Slovenskému arbitrážnemu súdu vrátená dňa 21.12.2016, nakoľko povinná si zásielku v odbernej lehote neprevzala. Doručenie rozhodcovského rozsudku teda nastalo v zmysle ust. § 25 ods. 1 ZRK. Aktuálnu adresu trvalého pobytu: Jarková 340/6, 049 25 Dobšiná, má povinná v zmysle výpisu z registra obyvateľov SR prihlásenú až od 18.01.2017. Ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia doplnil, že po vydaní rozhodcovského rozsudku mala povinná možnosť žalobou podanou na príslušnom súde domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku, a to v lehote 60 dní od jeho doručenia, o čom bola riadne poučená. Ani túto možnosť však povinná nevyužila a žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zákonnej lehote nepodala. V exekučnom konaní nie je možné opätovne skúmať vykonateľný exekučný titul z hmotnoprávneho hľadiska, a preto súd dospel k záveru, že povinná v návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázala skutočnosti, na základe ktorých by mala byť exekúcia zastavená. Podľa ustanovenia § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinná namietať len skutočnosti ktoré nastali po uplynutí 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, teda v tomto prípade po 21.06.2018. Povinná vo svojom v poradí ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 11.06.2019 neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by nastali po uplynutí 15 dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Na podklade zistených skutočností a vykonaných právnych záverov preto súd návrh povinnej v súlade s § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. Pretože si žiadny z účastníkov konania nárok na náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie neuplatnil, súd o trovách konania nerozhodoval.

5. Proti tomuto rozhodnutiu podala povinná sťažnosť, v ktorej zopakovala svoje tvrdenia, že Zmluvu o revolvingovom úvere č. 225018 - 73615 zo dňa 20.07.2015 uzatvárala ako spotrebiteľka. Doplnila, že na živnosť pracuje ako opatrovatelka v Rakúsku a na účel vykonávania tejto činnosti nepotrebuje žiadne prostriedky, všetko má zabezpečené. Za prostriedky z úveru si kúpila sedačku, televízor a skriňu a predložila súdu na preukázanie tejto skutočnosti daňový doklad - faktúru č.2507/2015 zo dňa 25.7.2015. Oprávnený podľa jej tvrdenia zneužil situáciu, keď mu preukazovala svoj príjem a vypracoval zmluvu, kde vystupovala ako podnikateľský subjekt, v ktorej na viac uviedol klamlivé údaje o výške poskytnutého úveru. Poprela preto závery rozhodcovského súdu a tvrdenia oprávneného, neuznáva svoj dlh čo do dôvodu a výšky a vyjadrila aj presvedčenie, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Podľa jej tvrdení rozhodcovská zmluva predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá nebola individuálne dojednaná a preto je neplatná. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok nezáväznosť rozhodcovského rozsudku. V prípade prejudiciálneho záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky predstavuje rozhodcovský rozsudok nulitý akt, na ktorý súd nemôže prihliadať. Rozhodcovský rozsudok teda nie je ako súkromná listina záväzný pre štátny orgán pri jeho rozhodovaní, teda ani pre exekučný súd. Oprávneniu súdov v exekučnom konaní skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou rozhodcovskej zmluvy, resp. s jej neplatnosťou, nebránia ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, napr. § 21 ods. 2 alebo § 40 ods. 1 písm. c/tohto predpisu a na podporu svojich tvrdení poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 18. septembra 2012, sp. zn. 5Cdo230/2011. Ďalej žiadala exekučný súd, aby prihliadol aj na závery prijaté v rozhodnutí Ústavného súdu SR pod sp. zn. ÚS 55/2011, nález Ústavného súdu sp. zn. PL.ÚS 16/95 zo dňa 24.05.1995, rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn.9Co/107/2016 zo dňa 28.04.2016 a uznesení Ústavného súdu Slovenskej Republiky IV.ÚS 371/2018. Navrhla, by súd vyhlásil rozhodcovský rozsudok za neplatný.

6. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

7. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

11. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
b) exekučný titul bol zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

12. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

13. Podľa § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, v neskôr podaných návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa odseku 2. V poradí ďalších návrhoch na zastavenie exekúcie môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Obmedzenia podľa prvej a druhej vety sa neuplatnia, ak ide o také skutočnosti, ktoré povinný bez vlastnej viny nemohol skôr uplatniť.

14. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP v spojení s §1 písm. b zák. č. 62/2020 Z.z.), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti nebránia jej prejednaniu (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinnej nie je dôvodná. Súd sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Z obsahu súdneho spisu mal sťažnostný súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil aj súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijatie takéhoto rozhodnutia a poskytuje primeranú odpoveď aj na povinnou uvádzané dôvody sťažnosti, keďže povinná v podanej sťažnosti len zopakovala svoje tvrdenia uvedené v návrhu na zastavenie exekúcie.

15. Povinná v rámci podanej obrany proti exekúcii predovšetkým namietala, že v právnom vzťahu s oprávneným mala postavenie spotrebiteľa a preto je nutné rozhodcovskú zmluvu uzavretú medzi ňou a oprávneným posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy sankcionovanú jej absolútnou neplatnosťou v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka. Preto bolo v zmysle jej tvrdení úlohou exekučného súdu prejudiciálne posúdiť, či rozhodcovský rozsudok predložený oprávneným ako exekučný titul bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie.

16. Je nutné predovšetkým zdôrazniť, že všetky namietané skutočnosti museli byť povinnej známe už pri doručení upovedomenia o začatí exekúcie a teda mali byť predmetom návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. Z ust. § 61k ods. 1, ods. 2 vyplýva, že povinný môže podať v priebehu exekučného konania viacero návrhov na zastavenie exekúcie. Právne skutočnosti (dôvody na zastavenie exekúcie) musí však povinný uplatniť včas. V návrhu na zastavenie exekúcie podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (§ 61b) musí povinný uplatniť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania návrhu. V návrhu na zastavenie exekúcie podanom po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie môže povinný uplatniť iba právne skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí tejto lehoty. To platí bez ohľadu na to, či je tento návrh v poradí prvým návrhom (v lehote 15 dní povinný žiadny návrh nepodal) alebo či je v poradí druhým návrhom (v lehote 15 dní povinný návrh podal). V ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie (v poradí druhom a ďalšom podanom po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie) môže povinný uplatniť iba právne skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu. Právnu

skutočnosť (dôvod na zastavenie exekúcie) je možné považovať za uplatnenú včas iba vtedy, ak ju povinný bez vlastnej viny nemohol uplatniť skôr. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne. Návrh vecne vyhodnotí tak, ako keby predmetné tvrdenie neobsahoval. Procesný úkon povinného (návrh na zastavenie exekúcie) je teda v predmetnej časti neúčinný. Dôsledkom nie včasného predloženia právnej skutočnosti (dôvodu na zastavenie exekúcie) je tak zamietnutie návrhu. Sťažnostný súd musel v zmysle tohto výkladu citovaných zákonných ustanovení prisvedčiť názoru súdu v preskúmanom rozhodnutí, že ani jednu zo skutočností, ktoré povinná označila ako dôvod zastavenia exekúcie, nie je možné považovať za uplatnenú včas a preto na žiadne z tvrdení povinnej v poradí už druhom návrhu na zastavenie exekúcie a následne aj v podanej sťažnosti už exekučný súd prihliadať nemohol. Takýto výklad je plne v súlade s úmyslom zákonodarcu docieľiť, aby návrhy podané po lehote 15 dní slúžili predovšetkým na riešenie situácie, keď sa exekúcia začala po práve a dôvod na jej zastavenie nastal až následne. Súd v tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 119/2020-13 zo dňa 3. marca 2020, kde v bode 31. ústavný súd uvádza: „ústavný súd poukazuje na citované ustanovenie § 61k ods. 2 Exekučného poriadku obsahujúce tzv. koncentračnú zásadu exekučného konania. Uvedená koncentrácia konania sa prejavuje v tom, že povinný musí v návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom t. j. v návrhu podanom do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie uviesť všetky právne skutočnosti, ktoré nastali ku dňu podania návrhu. V ďalšom návrhu na zastavenie exekúcie môže povinný uplatniť iba právne skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu. Ak právna skutočnosť tvrdená v návrhu na zastavenie exekúcie nie je predložená včas, exekučný súd na ňu neprihliadne s výnimkou skutočností, ktoré objektívne bez svojej viny nemohol uplatniť skôr.“ Pokiaľ potom povinná v druhom návrhu na zastavenie exekúcie neuviedla žiadne skutočnosti vedúce k právnemu záveru o existencii dôvodu na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré nastali po uplynutí 15 dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, takýto návrh na zastavenie exekúcie exekučný súd nemohol považovať za dôvodný, keďže v zmysle koncentračnej zásady upravenej v § 61k ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku na žiadne z týchto tvrdení nemohol prihliadnuť. V zmysle ust. § 61l ods. 3 veta druhá Exekučného poriadku, ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

17. Súd ďalej dopĺňa svoju argumentáciu v tom smere, že môže ex offo v ktoromkoľvek štádiu konania posúdiť zákonnosť exekučného titulu a poskytnúť tak ochranu povinnému ako spotrebiteľovi v zmysle Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, súvisiacej judikatúry SD (ES/EÚ) a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka len v spotrebiteľskej veci. Exekučný súd môže z úradnej moci posúdiť platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky) len v prípade, ak je preukázané, že ide o spotrebiteľský vzťah, čo však nie je daný prípad. Súd v reakcii na obsah sťažnosti konštatuje, že povinná v posudzovanom prípade v podstate žiadala sťažnostný súd, aby prehodnotil výsledky dokazovania rozhodcovského súdu o charaktere vzťahu medzi ňou a oprávneným. Súd k tomu uvádza, že v bode 8. exekučného titulu sa uvádza, že „primárny kauzálny vzťah účastníkov je obchodnoprávny, lebo tento vznikol medzi podnikateľmi (žalovaný sa v zmluve o úvere označil za podnikateľa) a pri vzniku ktorého je zo zmluvy o úvere zrejmé, že sa mal týkať podnikateľskej činnosti, keďže v žiadosti o úver z 15. 07. 2015 bol žalovaným uvedený účel: A investícia. Iný účel čerpania úveru žalovaným preukázaný nebol. Žaloba bola posúdená aj s ohľadom na tzv. spotrebiteľské úvery podľa ustanovenia § 52 a nasl. Zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Nakoľko dlžníkom je podnikateľ, nepoužije sa na danú vec právna úprava na ochranu spotrebiteľa.“ (Súd označil účastníkov konania tak, ako tomu bolo v konaní pred rozhodcovským súdom, pozn. sudcu). Z obsahu rozhodcovského rozsudku vyplýva, že povinná sa na konaní nezúčastnila a teda nevzniesla námietku, že pri uzatváraní dotknutej úverovej zmluvy s oprávneným vystupovala v pozícii spotrebiteľa. Všetky námietky a dôkazy relevantné vo vzťahu k súdnemu usporiadaniu práv medzi povinným a oprávneným, vrátane námietok týkajúcich sa charakteru ich vzájomného vzťahu, však mohli a mali byť predložené povinnou najneskôr v základnom konaní, exekučný súd im v tomto štádiu konania nemôže pripísať žiadnu relevanciu. Exekučný súd nesmie vykonávať meritórny prieskum predloženého exekučného titulu, na takýto prieskum nemá zo zákona žiadnu právomoc, nepôsobí ako opravná inštancia vo vzťahu k rozhodnutiam rozhodcovského súdu. Exekučný súd nemôže sám vo veci vykonať dokazovanie ohľadom skutočnosti, či vzťah medzi oprávneným a povinným je nutné považovať za spotrebiteľský, na meritórne prejednanie veci nemá žiadnu právomoc, je viazaný predloženým exekučným titulom a jeho skutkovými a právnymi závermi, pričom prípadné vady základného konania sa do exekučného konania neprenášajú, keďže

zmyslom exekučného konania je len nútený výkon toho, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté. Pokiaľ potom nachádzací súd posúdil právny vzťah zo zmluvy o revolvingovom úvere medzi účastníkmi ako obchodnoprávny, je exekučný súd týmto posúdením viazaný (porovnaj napr. uznesenie Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 20 Cdo 2431/2010, zo dňa 19. 10. 2011). Povinnosť vykonať dokazovanie vo vzťahu k tejto otázke patrila rozhodcovskému súdu, ktorý sa ňou aj v konaní zaoberal. Preto na akúkoľvek argumentáciu a snahu povinnej o opätovné posúdenie tejto otázky v tomto štádiu konania nemôže exekučný súd prihliadať a rovnako nemohol prihliadnuť na žiadnu z námietok povinnej, ktoré by mohli mať relevanciu iba v prípade, ak by vzťah medzi ňou a oprávneným bolo možné považovať za spotrebiteľský. Je potrebné zdôrazniť najmä skutočnosť, že povinná je označená v žiadosti o úver ako fyzická osoba - podnikateľ, právna subjektivita žiadateľa podľa žiadosti o úver bola doložená živnostenským listom (nie občianskym preukazom, ako je to zaužívané pri fyzických osobách) a jeho bonita bola preukazovaná daňovými priznaniami. Rovnako z obsahu spornej zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že ju uzatvárala povinná ako živnostník, a v bode 1.1 je výslovne uvedené, že úver sa poskytuje na výkon podnikateľskej činnosti. Povinná zistené skutočnosti nenamietala, len uviedla, že peňažné prostriedky použila na súkromné účely na kúpu sedačky, televízora a skrine. Všetky dôkazné prostriedky predložené oprávneným však poukazujú na skutočnosť, že povinná vystupovala v právnom vzťahu s oprávneným v pozícii fyzickej osoby - podnikateľa pri výkone svojej podnikateľskej činnosti. Povinná súdu primerane nevysvetlila, prečo ak mienila čerpať úver ako spotrebiteľ na „súkromné“ účely, vystupovala v zmluvných dokumentoch ako fyzická osoba - podnikateľ a prečo je v predmete zmluvy o úvere konštatované, že sú finančné prostriedky poskytované na podnikateľské účely. Sťažnostný súd bol potom v konkrétnych okolnostiach daného prípadu pri zohľadnení všetkých uvedených skutočností nútený konštatovať, že povinná v tomto smere dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení neuniesla, keďže faktické použitie úverových prostriedkov na iné než deklarované účely (výkon podnikania) nemôže mať vplyv na posúdenie postavenia subjektov pri uzatváraní zmluvy, ako to správne uviedol aj súd v napadnutom uznesení.

18. Pokiaľ potom povinná v návrhu na zastavenie exekúcie namietala právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, súd musel vychádzať zo záveru, že sa v danom prípade nejedná o rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci, ale vychádzal zo skutočnosti, že vzťah medzi oprávneným a povinnou založený zmluvou o úvere je nutné považovať za obchodnoprávny, teda nespotebiteľský. Daný prípad potom súd posúdil v súlade s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne s jeho rozhodnutím sp. zn. 6 MCdo 9/2012, ktorým bolo judikované, že pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a aby žalobou podanou na príslušnom súde sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods.1 písm. c/), vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Exekučný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 398/2019-16 zo dňa 17. decembra 2019, kde súd okrem iného konštatoval, že: „Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol argumentáciu, ktorá dostatočným spôsobom odôvodňuje záver, že v inom ako spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu na základe námietky neplatnosti, resp. neexistencie rozhodcovskej doložky, resp. zmluvy a že na uplatnenie takejto námietky existujú v zmysle zákona o rozhodcovskom konaní iné inštitúty ... ústavný súd pripomína zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (bdelým prináležia práva) rozvíjanú v pomeroch moderného právneho štátu, ktorá poníma subjekty právnych vzťahov ako emancipovaných jedincov a entity, ktorí sa musia aktívne pričiniť o to, aby ich práva boli rešpektované a chránené, a nespoliehať sa na ochranársku ruku paternalistického štátu (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1106/08 z 10. marca 2009, bod 22). Táto zásada teda zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu, a využil prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon, a následne vykonal prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv (napr. II. ÚS 213/09, IV. ÚS 57/2011, IV. ÚS 349/2011, II. ÚS 163/2015)“. Povinná žiadnu právnu argumentáciu, na základe ktorej by sa sťažnostný súd mohol odchýliť od vyššie spomenutej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít v konaní nepredniesla. Súd ako relevantnú neakceptoval námietku povinnej, že z jej strany sa nejednalo o úmyselné neprevzatie výzvy na vyjadrenie k žalobnému návrhu a exekučného titulu, keďže sa na adrese trvalého pobytu pre výkon práce v zahraničí nezdržovala v čase ich doručovania. Povinná v konaní netvrdila a ani nepreukázala žiadne také skutočnosti, ktoré by viedli

k záveru súdu o neúčinnom doručení týchto písomností rozhodcovského súdu povinnej. Aj sťažnostný súd je preto názoru, že exekučný súd potom nebol v danom prípade oprávnený skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy. Súd zároveň vychádzal z poznania, že rozhodcovské konanie je založené na zásade zmluvnej voľnosti, ktoré ponecháva v moci strán, či medzi sebou uzavrujú rozhodcovskú zmluvu (doložku), čím dôjde k vyňatiu ich sporu o majetkové právo z právomoci súdu. Sťažovateľka s takýmto postupom preukázateľne súhlasila, keď rozhodcovskú zmluvu (opätovne označená ako fyzická osoba - podnikateľ) uzatvorenú na samostatnej listine dňa 20. 07. 2015 podpísala. Bolo na povinnej, aby akékoľvek námietky k obsahu rozhodcovskej zmluvy vyjadrila pred tým, než takúto zmluvu podpísala, prípadne aby rozhodcovskú zmluvu v takomto znení s oprávneným nepodpísala a ponechala tak rozhodovanie o ich sporných nárokoch všeobecným súdom.

19. Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, je exekučný súd povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne by uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní. Konkrétne to teda znamená, že rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu. Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či k návrhu na vykonanie exekúcie bol pripojený exekučný titul opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či rozhodnutie (iný titul) je z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisov vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - určitosti, zrozumiteľnosti a presnosti označenia subjektov práv a povinností a vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Ani v prípade pasívneho správania účastníka v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný, nemôže exekučný súd naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu. V súlade so zásadou rovnocennosti platí vyššie uvedené bez ohľadu na to, či exekučným titulom je rozsudok, ktorý vydal všeobecný súd alebo rozhodcovský súd (z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011).

20. Súd ďalej pripomína, že právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu (či už štátneho alebo rozhodcovského), ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (napr. Nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000, z 13. júla 2000). Pokiaľ má oprávnený k dispozícii spôsobilý exekučný titul opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti, je oprávnený domáhať sa aj jeho núteného výkonu.

21. V exekučnom konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez vyluču účastníkov konania (§ 61l ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať dokazovanie, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre zákonné rozhodnutie, pričom povinná netvrdila žiadne také skutočnosti, ktoré by vyžadovali doplnenie skutkových zistení zo strany súdu. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti povinnej rozhodoval bez nariadenia pojednávania. Z dôvodu procesnej ekonomie súd nezasielal sťažnosť povinnej na vyjadrenie oprávnenému vzhľadom na jej zjavnú nedôvodnosť vyplývajúcu najmä z uplatneného princípu koncentrácie konania v zmysle § 61k ods. 2,3 Exekučného poriadku (čl. 17 CSP).

22. Na základe zistených skutočností súd dospel k záveru, že povinná ani v konaní o sťažnosti neuviedla žiadne (nové) skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich

vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Súd preto nemal inú možnosť, než postupom bez nariadenia pojednávania sťažnosť povinnej podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 200 a § 202 ods. 1 Exekučného poriadku pre jej nedôvodnosť zamietnuť, pretože v konaní nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie.

23. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

24. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

25. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

26. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinnej zamietol), voči povinnej mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnenému však v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania nevznikli a preto mu súd voči povinnej nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).